

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. N.**
bytem H. 303, X H.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. KUOK 28081/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh (dále jen „městský úřad“) ze dne 7. 12. 2017, č. j. 2016/2005/DO-MUZB-12. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu).
2. Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 15. 6. 2016 v 10.45 h na silnici II. třídy č. 315, na ulici Leštinské v obci Zábřeh, naproti firmě MBG, před kruhovým

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

objezdem ve směru jízdy od centra obce k obci Leština, užil k jízdě motorové vozidlo tov. zn. Audi A6 4G, RZ X, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, kdy na zasklení pravých a levých předních bočních dveří vozidla byly nalepeny neschválené zatemňovací fólie. Tím žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a náhrada nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

3. **V žalobě** žalobce namítal, že výrok městského úřadu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), nejsou v něm uvedena všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.
4. Dále žalobce namítal, že z § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona nevyplývá, že by vozidlo, na jehož předních bočních sklech jsou nalepeny neschválené zatemňovací fólie, nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Toto ustanovení obsahuje toliko obecně formulovanou povinnost řidiče užít k jízdě vozidlo, které technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem splňuje.
5. Ve výroku by tedy měl být odkaz na konkrétní ustanovení konkrétního zvláštního předpisu, ze kterého má vyplývat, že na předních sklech mohou být nalepeny pouze schválené zatemňovací fólie.
6. Žalobce již v I. stupni správního řízení uváděl, že neměl na vozidle neschválené zatmavovací fólie a dále, že propustnost zatmavovacích fólií odpovídá zákonu, tzn. že jsou propustné minimálně na 70 %. Tato tvrzení žalobce navrhoval prokázat ohledáním vozidla a změřením světelné propustnosti.
7. K tomu správní orgány uvedly, že je zcela irelevantní, jaká byla světelná propustnost předmětných fólií, neboť s odkazem na příslušné právní předpisy dovodily, že na zatmavovací fólii musí být štítek se schvalovací značkou, jinak se jedná o fólii neschválenou a tedy nepovolenou. Vozidlo s fólií, na které není štítek se schvalovací značkou, je podle správních orgánů automaticky technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. S tím žalobce nesouhlasil. V řízení nebylo relevantně prokázáno, že zatmavovací fólie na předních bočních sklech žalobcova vozidla nebyly schválené, ačkoliv je nesporné, že na nich nebyl štítek se schvalovací značkou, neboť štítek není s fólií spojen neoddělitelným způsobem. Proto bylo namístě vozidlo opakovaně ohledat, jak žalobce navrhoval. Pokud správní orgány poukazovaly na to, že po šesti měsících od spáchání údajného přestupku se mělo jednat o dokazování nevypovídající, nelze to klást žalobci k tíži. Pokud nešlo s odstupem času zjistit, jaké byly na vozidle žalobce fólie, bylo nutné vycházet z toho, že se jednalo o fólie schválené.
8. Avšak i tehdy, kdy by na vozidle žalobce byly neschválené zatmavovací fólie, bylo namístě jejich světelnou propustnost změřit, neboť pokud by tyto fólie, byť formálně neschválené, měly předepsanou světelnou propustnost, jednalo by se o skutečnost významnou pro hodnocení materiální stránky přestupku.
9. Pokud by totiž formálně neschválená fólie měla předepsané parametry, nemohlo by dojít ani k ohrožení zájmu chráněného zákonem, a tedy ani k přestupku. Postih takového jednání by byl pouze přepjatým formalismem. Je jistě nutné trvat na tom, aby některé prvky motorových vozidel byly užívány pouze po schválení příslušných odborných

orgánů, nicméně u zatmavovací fólie na boční skla, jejíž funkcí je vytvoření sluneční clony a soukromí (a jejíž užití je fakultativní), lze o tom vážně pochybovat, neboť se nejedná o podstatný prvek motorového vozidla (na rozdíl např. od brzd, osvětlení ap.) a případná nižší kvalita neschváleného výrobku nemůže reálně nikoho ohrozit, pokud současně výrobek splňuje předepsanou světelnou propustnost, což je jediná vlastnost zatmavovací fólie, která má význam pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

10. Žalobce uzavřel, že se správní orgány měly zabývat světelnou propustností fólií na vozidle žalobce, a tedy vyhovět jeho důkazním návrhům a nikoliv si vystačit s tím, že fólie byly údajně neschválené.
11. Žalobce poukázal na to, že v odvolacím řízení navrhl provést jako důkaz mimo jiné svědeckou výpověď provozovatele vozidla a jeho účetními knihami, čímž navrhoval prokázat, že na vozidle nebyly neschválené zatmavovací fólie. K tomuto návrhu na dokazování se však žalovaný nijak nevyjádřil, a tak se jedná o opomenutý důkaz.
12. Žalobce dále namítal, že správní orgány zcela nedostatečně odůvodnily závěr o nedbalostním zavinění. Městský úřad uzavřel, že nezjistil úmysl, což však automaticky neznamená, že se jednalo o nedbalost. I nedbalostní zavinění je nutné prokázat a řádně odůvodnit. Městský úřad ani nespécifikoval, zda se mělo jednat o nedbalost vědomou či nevědomou.
13. Žalobce vyslovil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, příp. iniciály žalobce.
14. Žalobce má právo na ochranu soukromí, zvláště pokud se jedná o soudní projednání jeho věci mající charakter řízení o trestním obvinění. Obdobně žalobce a jeho právní zástupce Mgr. Václav Voříšek tímto nedávají souhlas se zveřejněním jména a příjmení a ani iniciál jména a příjmení a ani sídla právního zástupce žalobce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.
15. I právní zástupce žalobce má právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Žalobce a jeho právní zástupce nemají zájem na tom, aby z veřejně dostupného webu v rámci přehledu judikatury soudů pro věci správního soudnictví bylo možné zjistit, ve kterých věcech právní zástupce žalobce vystupoval jako advokát. Právní zástupce žalobce zastupuje desítky žalobců ve správních žalobách a v případě publikací rozsudků krajských soudů na webu Nejvyššího správního soudu se pak z tohoto webu veřejnost dozví, kdy a kde právní zástupce žalobce byl, tedy v kterém městě a kterého dne, tj. u kterého krajského soudu a na kterém časově konkretizovaném jednání, což právnímu zástupci žalobce vadí.
16. Platný právní řád neumožňuje na webu Nejvyššího správního soudu publikovat jména a příjmení a ani iniciály účastníků soudního řízení správního a obdobně ani neumožňuje zveřejňovat jména a příjmení a sídlo právních zástupců účastníků soudního řízení. V případě nerespektování žádosti žalobce a právního zástupce na ochranu soukromí se obrátí žalobce a jeho právní zástupce na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.
17. Žalobce a jeho právní zástupce dále zastávali názor, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 9/2011 (Kancelářského a spisového řádu) Nejvyššího správního soudu nemají oporu v zákonech a ústavních zákonech. Pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla

by být jejich jména a příjmení, včetně sídla, vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétním řízením.

18. Předmětem úpravy Kancelářského a spisového řádu ostatně ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu. Kancelářský a spisový řád je projevem výkonu státní správy Nejvyššího správního soudu, takže ani v pravém slova smyslu soudci Nejvyššího správního soudu při projednávání a rozhodování o kasační stížnosti nerozhodují, zda bude nebo může být rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a v jaké míře anonymizace publikováno, ale maximálně mohou poukázat na vnitřní normy Nejvyššího správního soudu s tím, že bude podle nich nikoliv jimi, ale úředníky Nejvyššího správního soudu postupováno.
19. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou obsahově totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, ke kterým se žalovaný vyjádřil ve svém rozhodnutí o odvolání a na závěrech tam vyslovených nadále setrval.
20. Žalovaný považoval za nutné se opětovně k věci vyjádřit konkrétně v tom, že z námítky žalobce, že ve výroku absentují některá právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, plyne, že si žalobce napadené rozhodnutí řádně nepřečetl. Pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, žalobce by zajisté rád údajně „opomenutá“ ustanovení právních norem zmínil ve své žalobě.
21. Řádně bylo odůvodněno i to, proč nebyl proveden žalobcem navrhovaný důkaz. Správní orgán není návrhy účastníků řízení vázán za podmínky, že vždy provede důkazy, které jsou nezbytné k zjištění stavu věci, což se v daném případě stalo. Podle žalovaného správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s § 3 správního řádu a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to při zachování všech procesních práv žalobce.
22. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 14. 3. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
23. Podle oznámení přestupku Policie ČR ze dne 15. 6. 2016 bylo na vozidle žalobce zjištěno namontování zatemňovacích folií na předních bočních sklech bez homologace. Žalobce do ručně psaného oznámení ke svému podpisu připojil vyjádření: *s postupem i přestupkem nesouhlasím*.
24. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 11. 7. 2016, sepsaného pprap. Bc. S. M., bylo zjištěno zatmavení předních bočních skel nad povolený limit, a to že na sklech není vylepen předepsaný atest. Za tento přestupek bylo žalobci navrženo uložení blokové pokuty ve výši 200 Kč, s čímž žalobce nesouhlasil. Druhý policista provedl zadokumentování stavu vozidla se zaměřením na zatmavení skel na videokameru a udělal fotky na služební mobilní telefon. Policista P. S. sepsal doklad o silniční technické kontrole, kde uvedl popsanou závadu a vozidlu byla zkrácena technická způsobilost na 30 dnů.
25. Příkazem ze dne 12. 9. 2016 byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

26. Ve vyjádření, které nebylo datováno a bylo doručeno městskému úřadu dne 6. 12. 2016, žalobce popřel, že by jeho boční přední skla u dveří vozidla nesplňovala technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem tím, že by na nich byly nalepeny neschválené zatemňovací fólie. V místě zastavení policisty se jednalo o optický klam, neboť žalobce nemá na vozidle nepovolené zatemňovací fólie. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhl provést důkaz ohledáním vozidla a přeměřením propustnosti skel.
27. Projednání přestupku proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnkyně, kteří se bez omluvy nedostavili.
28. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016 městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Skutkový stav byl prokázán fotodokumentací vozidla, oznámením přestupku, úředními záznamy a videozáznamem. Na zasklení oken předních dveří vozidla byly nalepeny neschválené zatemňovací fólie, tedy byla provedena úprava, která měla za následek snížení světelné propustnosti, a to způsobem, který není v souladu s dodržením podmínek podle předpisu EHK č. 43. Na vozidle byly provedeny neschválené změny dle § 37 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Městský úřad uvedl, že použité fólie na zasklení vozidla musí být schváleného typu, nesmí měnit nebo pohlcovat barvu předmětů, návěstních světél a signálů. Tyto fólie umístěné na zasklení obou předních dveří vozidla, jak je patrné z pořízené fotodokumentace a videozáznamu v průběhu silniční kontroly policistů, nebyly oproti zasklení zadních dveří vozidla označeny štítkem se schvalovací značkou (ATEST 8 SD XXXX) s uvedením čísla svého schválení, způsobem úpravy a minimální celkové propustnosti a neměly tedy být na sklech vůbec použity, a to i přestože nebyla policistou na místě provedena kontrola světelné propustnosti zasklení předních dveří vozidla, která by neměla být u těchto oken snížena více jak o 30 % a celková světelná propustnost těchto oken by měla činit nejméně 70 %. Vyhláška č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, jakožto prováděcí předpis k zákonu č. 56/2001 Sb., resp. článek A přílohy č. 12 odst. 21 písm. e) tohoto prováděcího předpisu stanoví, že fólie bezpečnostní, zatemňovací a protisluneční pásy musí mít schválenou technickou způsobilost a každý kus schválené výbavy musí být povinně označen dle odst. 30 písm. a) článku A uvedené přílohy. Tvrzení žalobce v rámci obhajoby městský úřad neuvěřil, neboť z pořízené fotodokumentace kontrolovaného vozidla na místě kontroly i z videozáznamu a opakovaného vyjádření policisty a žalobce na místě kontroly je dostatečně zadokumentován skutkový stav vozidla v době kontroly, tedy že na zaskleních obou předních dveří vozidla byly nalepeny fólie, které nebyly oproti fóliím na zadních dveří vozidla předepsaným způsobem označeny. Míru snížení světelné propustnosti nelze objektivně zjistit, neboť nebylo provedeno měření propustnosti světla. Rozhodnou pro posouzení věci je skutečnost, že i kdyby byla propustnost oken 70 % a vyšší, tak je to jenom jedna z podmínek dodatečného vybavení vozidla. Nebyla splněna druhá podmínka, kdy nebylo stanoveným způsobem deklarováno, že použitá fólie měla schválenou technickou způsobilost ve smyslu přílohy č. 12 vyhlášky č. 341/2014 Sb. Městský úřad nevyhověl žádosti žalobce na doplnění dokazování o ohledání vozidla, neboť provedení tohoto úkonu v době téměř 6 měsíců po kontrole vozidla policisty by nemělo žádnou důkazní hodnotu. Další dokazování shledal městský úřad jako nadbytečné.
29. V odvolání žalobce namítal, že chybí přesná forma zavinění, měl námitky k materiální stránce věci, neprovedení důkazu a nezohlednění tvrzení žalobce.

30. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání odkázal na skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, na povinnosti řidiče motorového vozidla vymezené v § 4, § 5 až § 6 zákona o silničním provozu, jmenovitě na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kde je stanovena povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tím je zákon č. 56/2001 Sb., konkrétně jeho § 37 písm. d), podle kterého silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud byly na vozidle provedeny neschválené změny anebo zásahy do identifikátorů vozidla, např. VIN. Prováděcí předpis, tedy vyhláška č. 341/2014 Sb. v článku A přílohy č. 12 odst. 21 písm. e) stanoví, že fólie bezpečnostní, zatemňovací a protisluneční pásy musí mít schválenou technickou způsobilost a každý kus schválené výbavy musí být povinně označen podle ustanovení 30 písm. a) článku A této přílohy. Žalovaný zdůraznil, že oznámení o přestupku bylo podloženo videozáznamem a fotodokumentací předmětného vozidla, z kterých je zcela zřejmé a nesporné, že na zasklení pravých a levých předních bočních dveří vozidla byly nalepeny zatemňovací fólie, které nebyly označeny podle ustanovení 30 písm. a) článku A zmíněné přílohy. Z předloženého videozáznamu je zjevné, že zasklení předních dveří je fólií zatemněno, a to navíc poměrně s výraznou reflexí. I za situace, kdy nebyla luxmetrem zjišťována přesná míra propustnosti zasklení, je použití zatemňovací fólie zcela zřejmé. Toto zjištění jakožto vizuální vjem je zjistitelné i pouhým okem a vyhodnotitelné a nelze ho označit za optický klam. Ohledně návrhu na ohledání vozidla se žalovaný ztotožnil s městským úřadem a nadto upozornil, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, kde se mohl k věci vyjádřit a v řízení se účelně bránit, avšak tohoto svého práva žalobce nevyužil a k ústnímu jednání se nedostavil. K formě zavinění žalovaný uvedl, že postačuje jednání z nedbalosti a postačuje rozlišení nedbalosti a úmyslu, což je postačující pro účely zápisu do evidence přestupků. Není třeba rozšiřovat informace o formě zavinění, zda šlo o přímý či nepřímý úmysl, anebo o vědomou či nevědomou nedbalost.
31. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
32. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 15. 6. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 24. 3. 2017 (nikoli dne 20. 3. 2017, jak je vyznačeno na doložce právní moci na napadeném rozhodnutí, protože zmocněnkyně K. Ch. vypověděla plnou moc dne 3. 1. 2017 a účinné je tak doručení rozhodnutí žalobci dne 24. 3. 2017 do vlastních rukou, nikoli zmocněnkyni, které bylo zasláno nesprávně).
33. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
34. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami i otázkami, na nichž napadené rozhodnutí záviselo. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl*

nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo. Městský úřad i žalovaný se vypořádaly s naplněním skutkové podstaty přestupku, jejím prokázáním, porušením konkrétních právních předpisů i návrhy na další dokazování a žalovaný se všemi odvolacími námitkami v rozsahu nutném pro shledání napadeného rozhodnutí zákonným.

35. Výrok o spáchání předmětných přestupků odpovídal ust. § 77 zákona o přestupcích a netrpěl ani žádnou jinou vadou.
36. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, uvedl, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí“. Obdobně vyznívá i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, či rozsudky téhož soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015-42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52.
38. Jak vyplývá z výroku správního rozhodnutí I. stupně, ten výše uvedené požadavky bezezbytku splňuje a nelze tak správnímu orgánu vytýkat porušení § 77 přestupkového zákona. Porušení konkrétních ustanovení právních předpisů je dostatečné uvést v odůvodnění napadených rozhodnutí, jak se v daném případě i stalo, včetně citace blanketních a v návaznosti na ně taxativních, kogentních a příkazujících právních norem.
39. Dle názoru soudu správní orgány dostály povinností daným § 3 správního řádu a skutkový stav, k němuž správní orgány dospěly, byl řádně zjištěn. Z provedených důkazů fotografiemi a videozáznamem předních bočních oken vozidla je zcela jasně viditelné, že na

nich jsou zatemňovací fólie bez příslušného označení podle předpisů citovaných v napadeném rozhodnutí. Ve shodě se správními orgány také soud za tohoto skutkového stavu považoval za nadbytečné provádět další dokazování. Citované důkazy jsou v souladu s dalšími podklady rozhodnutí, tj. oznámením přestupku a úředním záznamem Policie ČR.

40. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá vliv vada, která spočívá v tom, že se žalovaný nevypořádal s návrhem na výslech majitele vozidla a dokazování účetními knihami, v nichž chybí doklad o provedení zatemnění vozidel. Skutkový stav byl v posuzovaném případě zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a dalšího dokazování nebylo třeba. Absence dokladu majitele vozidla o zatemnění oken na vozidle v účetnictví majitele a provozovatele vozidla nemohla za daného stavu vnést důvodnou pochybnost do zjištěného skutkového stavu; zatemnění mohlo být reálně provedeno i bez doložení dokladu do účetnictví. Fotografie a videozáznam mají větší vypovídací hodnotu než navržené důkazy.
41. Nedůvodná je námitka, že nezákonnost způsobuje neuvedení konkrétní formy zavinění ve výroku městského úřadu. Forma zavinění jakožto obligatorní znak výroku rozhodnutí o přestupku byla zavedena do § 77 zákona o přestupcích s účinností od 1. 10. 2015. Rozhodnutí městského úřadu bylo vydáno dne 7. 12. 2016 a výrok rozhodnutí městského úřadu obsahoval ve výroku část, podle které byl přestupek spáchán z nedbalosti. Tím vyhověl požadavkům podle § 77 zákona o přestupcích. V tomto ustanovení, ani jinde v tomto nebo jiném zákoně, ani to nedovodila judikatura, není stanovena povinnost uvádět blíže formu zavinění. Z hlediska testu zákonnosti proto citovaná část výroku rozhodnutí městského úřadu obstála.
42. V odůvodnění rozhodnutí městský úřad uvedl, že nezjistil úmyslné spáchání přestupku a proto zvolil nedbalostní formu. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Od řidičů se obecně vyžaduje zachování takové opatrnosti, aby se nedopouštěli protiprávních jednání a zachovali bezpečnost a plynulost silničního provozu. V případě porušení závazných pravidel pak musí nést následky svého jednání. Žádná okolnost vylučující odpovědnost žalobce za přestupek nebyla ani namítána, ani nebyla správními orgány a soudem shledána. Rozlišení nedbalosti na vědomou či nevědomou z hlediska účinných právních předpisů v době spáchání přestupku i v době rozhodnutí a jejich přezkoumávání v daném případě nemá žádné důsledky. Proto by žádné podrobnější prokazování nedbalosti žalobce nebylo třeba.
43. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle

zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

44. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojit se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
45. **Závěrem** soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 2. května 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně